

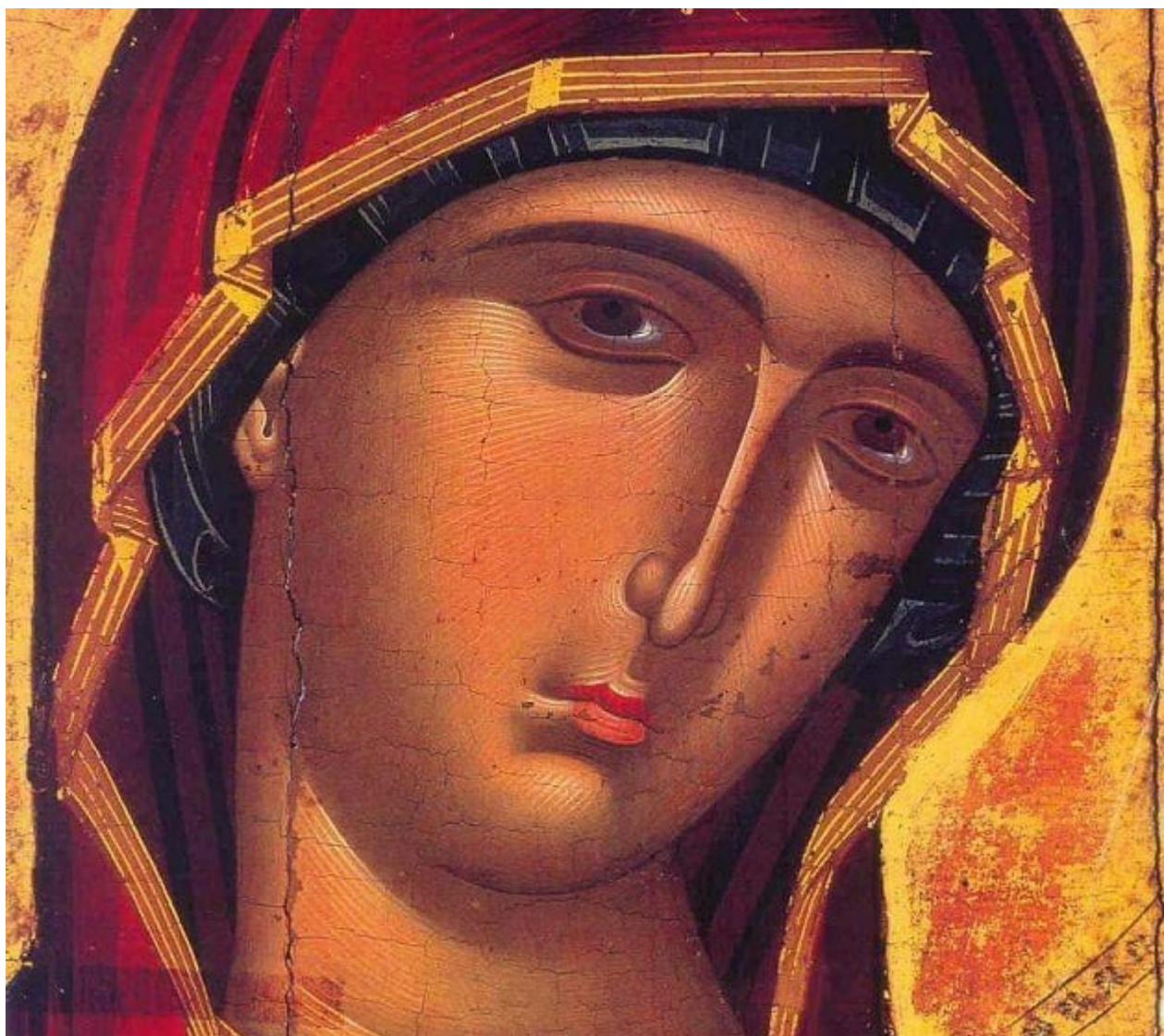
Ὁ σεβασμός τῶν πιστῶν πρὸς τὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο (Ἅγιος Νεκτάριος Ἐπίσκοπος Πενταπόλεως)

[Ἅγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ἁγ. Νεκτάριος Πενταπόλεως](#)

Ἡ Θεοτόκος ἀπολάμβανε τέτοιο σεβασμό ἀπὸ τοὺς πιστοὺς τέτοια τιμὴ καὶ ἀγάπη, ὥστε, μετὰ τὸ Θεό, σ' αὐτὴν ἀπέδιδαν τὴ μεγαλύτερη τιμὴ, σεβασμό κι ἀγάπη. Ὁ σεβασμός τῶν πιστῶν πρὸς τὴν Παρθένο Θεοτόκο Μαρία χρονολογεῖται ἀπὸ τὸν Α' ἢ Β' αἰῶνα, κι ἐπιβαλλόταν ἀπὸ τίς ἴδιες τίς ἅγιες Γραφές πού μνημόνευαν τὸ ὄνομά της καὶ τὴν ἀνάφεραν σάν «κεχαριτωμένη, εὐλογημένη καὶ μόνη, ἀνάμεσα στίς γυναῖκες, πού βρῆκε χάρη μπροστά στό Θεό». Κι αὐτὴ ἡ ἴδια ἡ Θεοτόκος, μέ προφητικό πνεῦμα ἀναγγέλλει τὴν περιωπὴ αὐτὴ ἀνάμεσα σ' ὅλες τίς γενεές λέγοντας : «Νά λοιπόν, ἀπὸ δῶ καὶ στό ἐξῆς θά μέ μακαρίζουν ὅλες οἱ γενεές»

(Λούκ. α', 48). Κι ἀλήθεια, ἀπό τόν καιρό ἐκεῖνο ἄρχισε ὁ μακαρισμός τῆς Θεοτόκου. Τῆ Θεοτόκο μακάρισε πρώτη ἡ Ἐλισάβετ, ἡ ὁποία ἀφοῦ γέμισε ἀπό Πνεῦμα Ἅγιο, μέ δυνατή φωνῆ φώναξε καί εἶπε: «Ἄς εἶσαι εὐλογημένη ἀνάμεσα στίς γυναῖκες, κι εὐλογημένο τό παιδί πού ἔχεις στήν κοιλιά σου. Καί μακαρία εἶναι ἐκείνη πού, ὅπως ἐσύ, πίστεψε ὅτι θά πραγματοποιηθοῦν ὅλα ἐκεῖνα πού τῆς εἶχε παραγγεῖλει ὁ Κύριος μέ τόν ἄγγελο του». (Λούκ. α' 42-45). Καί οἱ σύγχρονές της ὅμως γυναῖκες, βλέποντας τήν Παρθένο μέ τό βρέφος στήν ἀγκαλιά, ὅπωςδήποτε θά τήν μακάριζαν. Ὁ Εὐαγγελιστής Λουκάς ἀναφέρει τή φωνῆ πού ἀκούστηκε μέσ' ἀπό τό πλήθος καί μακάριζε τή Μητέρα πού γαλακτοτρόφησε τόν Κύριο (ια', 27).

Άπό τή χριστιανική ἀρχαιολογία μαθαίνουμε ὅτι εἰκόνες τῆς Μητέρας τοῦ Θεοῦ ζωγράφιζαν καί τιμοῦσαν οἱ πιστοί ἀπό τόν Α΄ ἤδη καί τόν Β΄ αἰῶνα. Καί, βέβαια, δέν ἦταν δυνατόν νά γίνει διαφορετικά, ἀφοῦ τό ἴδιο τό Εὐαγγέλιο συνιστοῦσε τήν τιμή πρὸς τή Θεοτόκο Παρθένο Μαρία, κι ἡ ἴδια ἡ Θεοτόκος ἀνήγγειλε ὅτι «ἀπό τώρα καί στό ἐξῆς θά μέ μακαρίζουν ὅλες οἱ γενεές».

Ὡστε ἡ Θεοτόκος δεχόταν τιμή καί μακαρισμό ἀπό ὅλες τίς γενεές — ἀπό τόν Εὐαγγελισμό της μέχρι σήμερα — καί θά μακαρίζεται συνεχῶς μέχρι τή συντέλεια τῶν αἰῶνων. Κι ὅσοι δέν προσφέρουν τιμή καί μακαρισμό πρὸς τή Θεοτόκο παραβαίνουν τίς ρητές ἐντολές τοῦ Εὐαγγελίου. Γιατί ὁλόκληρο τό Εὐαγγέλιο εἶναι νόμος, κι ἡ ἀθέτηση ἑνός ἰῶτα ἢ μιᾶς κεραίας τοῦ Εὐαγγελίου εἶναι ἀθέτηση τοῦ νόμου.

Κατά τήν Γ΄ πλέον ἑκατονταετηρίδα ὁ σεβασμός πρὸς τή Θεοτόκο ἦταν πολύ μεγάλος. Ἡ χριστιανική ὑμνωδία ὑμνεῖ τήν Παρθένο καί Θεοτόκο Μαρία σάν Βασίλισσα τοῦ Οὐρανοῦ καί Κυρία τῶν Ἀγγέλων. Τήν ἐποχῆ ἐκείνη, φάνηκαν σέ μερικές χῶρες ὅπου κατοικοῦσαν πολλοί χριστιανοί μαζί μέ πολλούς ἐθνικούς, ὀρισμένοι αἰρετικοί πού μετέτρεψαν τόν ὀφειλόμενο πρὸς τή Θεοτόκο σεβασμό σέ λατρεία κι ἀπέδιδαν στήν Παρθένο Μαρία ἰσόθεο τιμή, μιμούμενοι τίς γυναικεῖες θεότητες πού λατρεύονταν ἀπό τούς ἐθνικούς. Αὐτή ἡ αἵρεση ὀνομάσθηκε τῶν Κολλυριδανῶν, ἐπειδή πρόσφεραν ἕνα εἶδος κουλουριῶν ἢ γλυκισμάτων σάν θυσία, μία ὀρισμένη ἡμέρα κι ἔπειτα τά ἔτρωγαν (Ἐπιφάνιος, αἵρεσ. 78 καί 79).

Τήν ἴδια ἐποχῆ παρουσιάσθηκαν κι οἱ ἐντελῶς ἀντίθετοι ἀπό τούς Κολλυριδιανούς, οἱ ὀνομαζόμενοι Ἀντιδικομαριανίτες, οἱ ὀποῖοι δέν ἀνέχονταν τή δόξα τῆς Μητέρας τοῦ Κυρίου μας. Αὐτοί ἦταν τόσο ἀσεβεῖς, ὥστε τόλμησαν νά ποῦν ὅτι ἡ Παρθένος, μετά τή γέννηση τοῦ Σωτῆρος, εἶχε σχέσεις μέ ἄνδρα καί γέννησε κι ἄλλα παιδιά. Αὐτούς τούς αἰρετικούς ἀκολούθησαν κι οἱ νεώτεροι ἀντιδικομαριανίτες, οἱ ὀποῖοι ἀρνήθηκαν τήν αἰώνια παρθενία καί τήν ὀνομασία τῆς Θεοτόκου.

Τίς αἱρέσεις αὐτές ἡ Ἐκκλησία τίς καταδίκασε καί καθαρά διατύπωσε τή σωστή καί ἀσφαλῆ γνώμη της σύμφωνα μέ τήν ὀποία ὀφείλουμε νά τιμᾶμε τήν ἀειπάρθενο κόρη σάν Μητέρα τοῦ Θεοῦ (Θεοτόκο), ὄχι ὄμως καί νά τήν προσκυνᾶμε σάν Θεό (Κύριλλος).

Οι αίρέσεις τῶν Κολλυριδιανῶν καί τῶν Ἀντιδικομαριανιτῶν οἱ ὁποῖες ἐμφανίσθηκαν τήν Γ' ἑκατονταετηρίδα, φανερώνουν μία ἀπόκλιση ἀπό τήν ἀληθινή πίστη τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία (πίστη) βρισκόταν κάπου ἀνάμεσα στίς δύο ἐκ διαμέτρου ἀντίθετες αίρέσεις.

Ὁ Ἐπιφάνιος, στό κεφάλαιο 23 (αἱρέσεων οκ') λέγει: «Κι ἄλλοι πάλι ἀσεβεῖς, σχετικά μέ τήν ἴδια τῆς ἀγίας ἀειπαρθένου ὑπόθεση, συνήθιζαν καί συνηθίζουν νά τήν ὀνομάζουν Θεό, ἐπειδή πάσχουν ἀσφαλῶς ἀπό τρέλλα καί φρενοβλάβεια. Γιατί διηγοῦνται ὅτι μερικές γυναῖκες ἀπό τά μέρη τῆς Θράκης πού κατοίκησαν στήν Ἀραβία αὐτή τήν ἀνοησία συνήθιζαν νά κάνουν, δηλ. νά φτιάχνουν ἕνα εἶδος γλυκισμάτων στό ὄνομα τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας, νά μαζεύονται, καί, στό ὄνομα τῆς ἀγίας Παρθένου, νά κάνουν αὐτό τό ὑπερβολικά βλάσφημο κι ἀθέμιτο πρᾶγμα — δηλ. νά ἱεουργοῦν οἱ ἴδιες οἱ γυναῖκες». Καί στό κέφ. 1, τοῦ οθ' βιβλίου τῶν αἱρέσεων του λέγει (ὁ ἅγιος Ἐπιφάνιος): «Ἡ αἵρεση αὐτή ἔφτασε στήν Ἀραβία ἀπό τά μέρη τῆς Θράκης καί τῆς Σκυθίας. Μερικές γυναῖκες στολίζουν μέ καθαρό πανί ἕνα δίσκο, κάποια ὀρισμένη ἡμέρα τοῦ χρόνου καί τοποθετοῦν πάνω σ' αὐτόν ἄρτο, πού τόν προσφέρουν στό ὄνομα τῆς Μαρίας. Κι ἀπ' αὐτόν τόν ἄρτο τρώγουν ὅλες».

Ὅμως, καί κατά τόν Δ' αἰῶνα ἡ εὐλάβεια κι ὁ σεβασμός πρὸς τή Θεομήτορα ἐκδηλώθηκαν καί μέ ἔργα λαμπρά, δηλ. μέ τό κτίσιμο μεγαλοπρεπῶν ἱερῶν Ναῶν ἀφιερωμένων στό ὄνομα τῆς Μητέρας τοῦ Θεοῦ.

Ἡ Θεοτόκος ἦταν, εἶναι καί θά εἶναι γιά ὅλους τους πιστούς ἡ ἄμαχος προστάτις κι ὁ γρήγορος ἀντιλήπτορας καί βοηθός. Αὐτήν παρακαλοῦσαν σέ κινδύνους καί θλίψεις, αὐτήν εἶχαν ὑπέρμαχο στρατηγό στούς πολέμους. Ἡ ἀπροσμάχητη δύναμή της συνέτριβε τούς ἐχθρούς καί τό μητρικό θάρρος πρὸς τόν Υἱό καί Θεό της πρόσφερε στούς πιστούς τό θεῖο ἔλεος.

Ἡ εὐλάβεια τῶν πιστῶν πρὸς τή μητέρα τοῦ Θεοῦ ἀπό τότε πού καταδικάστηκε ἡ αἵρεση τοῦ Νεστορίου, ἐκδηλωνόταν σέ ὅλο τό Ρωμαϊκό κράτος μέ λαμπρές γιορτές καί πνευματικά πανηγύρια, κι ὅσοι μεγαλοπρεπεῖς καί λαμπρά διακοσμημένοι ναοί χτίζονταν παντοῦ στό ὄνομα τῆς Θεομήτορος ἦταν ὀνομαστοί γιά τήν ὀμορφιά τους.

Ἡ εὐλάβεια αὐτή τῶν πιστῶν πρὸς τή Θεοτόκο κι αἰώνια Παρθένο Μητέρα τοῦ Κυρίου, πού εἶχε σταθερή πιά θέση μέσα στίς καρδιές τους καί ἄρχισε ἀπό τήν ἀνάδειξη τῆς Παρθένου Μαρίας σάν Μητέρας τοῦ Θεοῦ, ἔμεινε ἀναλλοίωτη ἀνά τούς αἰῶνες καί θά μείνει ἀναλλοίωτη στίς καρδιές τῶν πιστῶν αἰῶνια.

Πηγή: agiazoni.gr